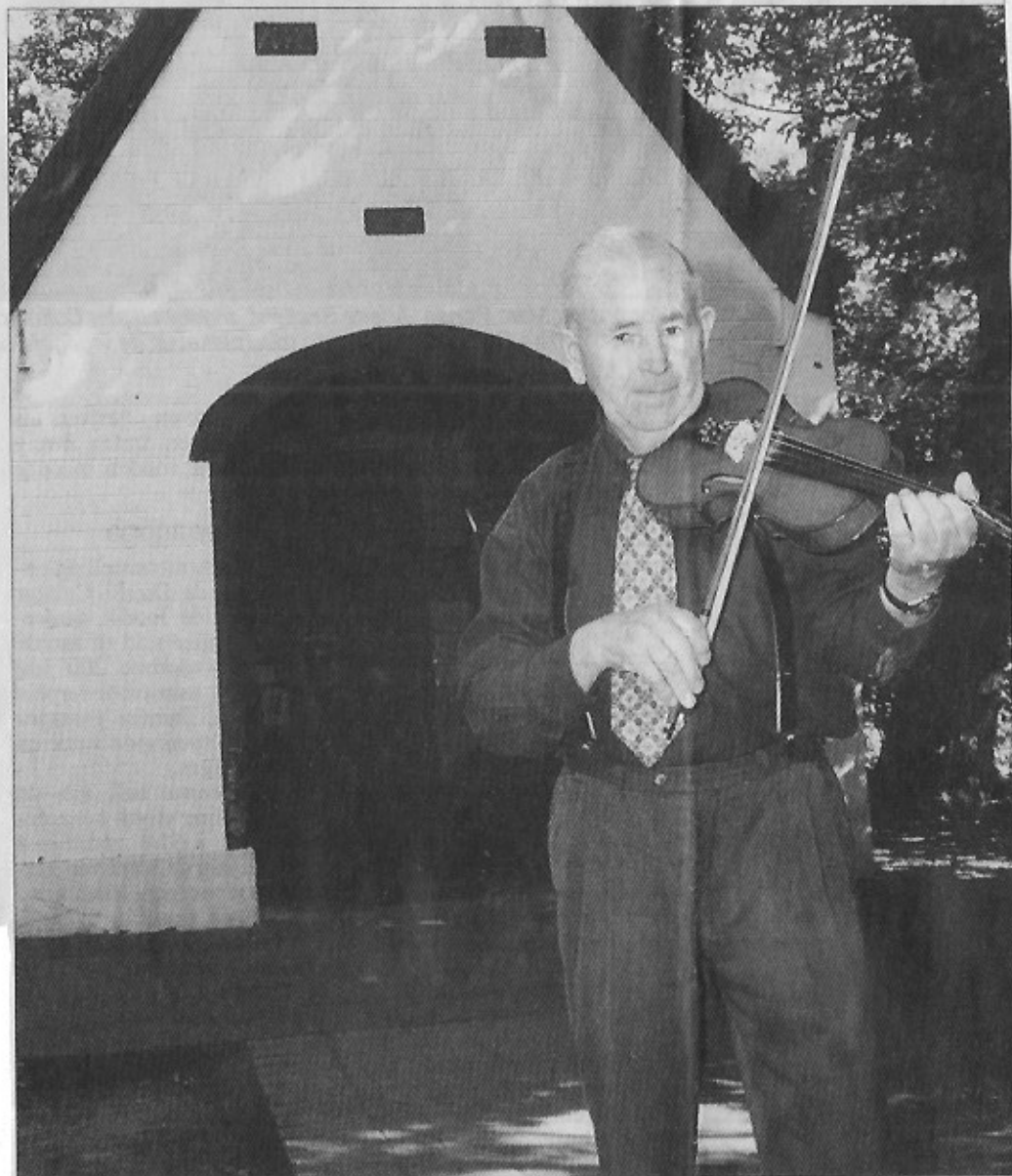

Van het dak af!

Na een leven van noeste arbeid geniet Etienne Gilliaert

met zijn Rachel van een welverdiende ouwe dag

Na een hartoperatie droeg Etienne Gilliaert op 30 juli 1992 zijn handelsregister binnen : gedaan met werken en wroeten. Hiermee als het ware het aanzoek van Hollands muzikale flapuit Peter Koelewijn beantwoordend, kwam Tienne voorgoed en voor altijd van het dak af. Een kruis zettend achter een loopbaan, die alleen maar bewondering en respect afdwingt. Gilliaertje viel niet in een gat, daarvoor was zijn betrokkenheid bij Bredene en streek te intens en te liefdevol geweest. Op een bepaald ogenblik was hij te veel verknocht aan lokale Duinensprinters en Wielertoeristen. Samen met Rachel had hij het (spijtig) afgebroken Bredene Palace te veel als een onbeschrijfelijke leutetent ervaren. Als uit een ereloge kijken beiden vandaag neer op het unieke Paelsteenveldpark. Trekt Etienne in het weekend de deur achter zich dicht, dan staat hij in 'zijn' Kapellestraat... waarlangs hij zich te voet in amper een uurtje naar De Haan verplaatst. Liefde voor je streek kan toch geen zonde zijn ?...

Op zijn 71ste trok Etienne Gilliaert naar violiste Myriam Van Iseghem voor een opleiding strijkinstrument. Het klikte vlug, want de goede maar strenge lerares wist Tienne vertrouwen te geven. In het huis waar ook kleuters van zes over de stoep komen, strijkt en duwt onze senior intussen „Im Prater blühn wieder die Bäume“ uit de snarenkast. We zien Gilliaert hierboven bij het Bredens Visserskapelleke, alwaar hij een honderdtal meter vandaan woont. Zou je geloven dat zijn hart bonst en schreeuwt dat het Bredense groen van niemand iets te leren heeft en duinenblekkers, zee, strand en flikkerende kapellekeskaarsjes minstens even innig dromen van Fröling en zon als het muziek- en paleizendronken Wenen !

Hangarbouwer Wardje Gilliaert, vader van Etienne, kwam vreemd aan zijn einde: „Op de laatste dag van 't jaar 1955 zou hij met zijn jeep ter hoogte van Ter Doest in Lissewege over de onbewaakte overweg rijden. Hij werd evenwel opgescheept door de eerste elektrische trein die daar passeerde. Wardje was gewoon dat manuever te doen, zij het dan met een stoomlocomotief. De elektrische trein moet rapper geweest zijn dan pa gedacht had. Op amper 55-jarige leeftijd was hij op slag dood...”

Moeder Irène Vandekerckhove was afkomstig van Ettelgem. Een lief mens en heel wat stiller dan vader Gilliaert. Ze zorgde zeer goed voor haar kroost, met ondermeer Etienne als oudste van twee zussen en twee broers.

Klein en rap als hij was, kon Etienne Gilliaert als opgroei-

ende kleuter met de hoop mee. Niemand ging met zijn voeten spelen: *de kleinen zijn toch niet gemaakt om in de groten hun gat te kijken zeker!* We verzekeren je dat Tienne goed kon knokken als het er op aan kwam!

„Meester Verplanckje leerde ons viool spelen”

— Welk figuur sloeg je in je collegetijd?

— Etienne: „Ik kon goed tekenen. Had dit mee van vader die in zijn leven nogal wat hangars heeft getekend. In het vijfde handel heb ik niet veel talen geleerd. Toen de oorlog uitbrak, moest ik gaan werken

en mochten de andere kinderen verder naar school. Vader diende zijn handel stop te zetten en maakte voortaan krammen voor de Duitsers: ze hadden ze vandoen voor de geduchte *pit en stake-defensie*... van node om een landing van de geallieerden onmogelijk te maken.”

— Blijvende collegeherinnering?

— Etienne: „Dat zal de tijd van meester Lievin Verplanckje, die Latijn gaf, wel geweest zijn. Verplanckje, zoals hij werd genoemd, was een gerenommeerde violist die zijn leerlingen de liefde voor het strijkinstrument bijbracht. En

ja, de *fiedel* trok mij aan...”

— Wiskunde steekt handje toe bij solfege...

— Etienne: „Daar zit waarheid in en helpt de maat evenredig met noten en rusttekens op te delen. Wat de viool betreft, heb je een strijkstok en vier snaren om op een zo perfect mogelijke manier noten

op de juiste toonhoogte tot melodieën te wrijven. Er werd mij door de leraar een tamelijk goed gehoor toegemeten.”

Als 'weetje' herinneren we een feestelijkheidje van De Duinensprinters... toen iedereen zich bijna doodverschoot toen hun Etienne een *Perzische Mars* uit zijn viool streek!

Zelfstandige moet op tijd schulden kunnen aflossen...

Vanaf zijn 16de onder vader werkend met een leercontract, had Etienne het allesbehalve gemakkelijk. De oude heer was strenger voor zijn zoon dan voor zijn ander personeel. Hij had gewoon geen geduld met Tienne, bij wie het allemaal veel rapper moest gaan.

— Op je 28ste neem jij de zaak in handen...

— Etienne: „Toen ik zelfstandig werd, had ik het aanvankelijk zeer moeilijk. We hadden nog niet de nodige centen. Toch hebben wij het samen met mijn broers gemaakt. Van toen af gebruikte ik beter materiaal dan vader en vatte de constructies anders op: de gebinten werden eenvoudiger gemaakt en waren van een betere kwaliteit hout.”

— Voortaan deed Gilliaert dak- en gevelbettingen...

— Etienne: „Dat kwam toen een Bredenaar vroeg om zijn gevel te bezetten. Nadat we in 1962 mijn eerste gevelplaten en ruitelien hadden aangebracht, bleek dit een beroep te zijn dat goed in de markt lag: na Bredene-Duinen, kwam 't Sas... en zelfs het veel verder gelegen Blankenberge. Gevelbetting bleek doeltreffend tegen vochtigheid en hield het binnenshuis warmer tijdens de winter. Eigenaars van woonsten die alleen stonden of van hoekhuizen waren natuurlijk de hoogst geïnteresseerden.”

— Je verste klant ooit?

— Etienne: „In onze beste jaren waren we gekend van De Panne tot Knokke. Maar ook Bruggelingen deden op ons beroep, terwijl we ooit een gevel hebben bezet in Gent. *Het grootste werk dat ik ooit heb gedaan?* Dat zal wel de dakbedekking geweest zijn van het Brugse Glaverbel: 30.000 m², asjeblijf!”

— De specialiteit van Gilliaert?

— Etienne: „Ik kon geweldig goed gevels uittekenen. Het gebeurde dat ik naar Oostende toog... om na amper één uur al met drie uitgetekende en uitgerekende gevels naar huis terug te keren. Ik heb nooit tegen iemand gezegd hoe ik het deed: maar het was telkens zo zuiver als goud. Zoals een kok de finesse van zijn geprefereerde schotel niet aan het klokzeel hangt, zal ook ik mijn geheim nooit verklappen.”

— Wat houdt het in zelfstandige te zijn?

— Etienne: „Je moet altijd wakker zijn... en er over waken dat je ie-der-een kunt betalen. Zien dat je werk hebt... en je schulden kunt aflossen. Ik kon dienaangaande op mijn vrouw rekenen: als ik materiaal te kort had, dan belde ik Rachel op die in de kortste keren datgene ging ophalen wat ik op dit moment mankeerde. We werkten vreed goed samen. Terloops nog dit: tijdens de oorlog volgde ik de zondagvoormiddag tekenschool en ging 's namiddags bij Verplanckje viool spelen.”

— Welke raad zou je jonge mensen willen geven?

— Etienne: „Dat ze vooral goed hun prijs moeten berekenen. Als het kan eerst een paar jaar bij een baas gaan werken. Daarbij verstandige prijzen maken, want als je niet goed kunt rekenen... vergeet je best zo snel mogelijk je zelfstandige droom.”

Achter het vroegere militair ziekenhuis, gordijn van grootstad Oostende, begint een kolossale duinensliert van liefst

3,4 km: Bredene!, die zich uitstrekt van Groenendijk tot Danckaertstraat. Een gemeente die zich aan drie fameuze wandelpaden gezond zuigt: Hoeveroute, Polderroute en ATB-route. Bredene die na de bevrijding op het gemeentehuis door niet te vergeten burgemeesters werd bestuurd.

— Etienne: „Er was Gust Plovic, ooit onderwijzer in Bredene dorp: een knappe vent, die daarbij degelijk werk leverde als burgemeester. Er was de volkse Bertje Claeys, die van een gentlemankers niet verlegen was. Tenslotte Willy Van Hooren die, 30 jaar geleden samen met Marcel Seynaeve, medestichter was van de gentlemenkoers.”

Etienne speelde viool toen een hartinfarct hem velde...

— **Bredene dat is Sas, Duinen en Dorp...**

— **Etienne** : „Op 't Sas heb ik veel gevels mogen bezetten. Langs de duinenkant is er toeristisch gezien meer commercie. Maar ik hou ook van het agrarische dorp. Eigenlijk maak ik geen verschil tussen de drie geledingen: 't zijn voor mij allemaal Bredenaars! Als handelaar moet je tenslotte met iedereen leven. Ik ben tegen hoogmoed en luxe... en maak zeker geen on-

derscheid tussen de drie parochies.”

— **In 1992 kreeg je een be-roerte...**

— **Etienne** : „De aanleiding hiertoe begon op een vrij onverwachte manier. We zaten aan een banket van het Davidsfonds in de Lautrec aan de Bredense Kapellestraat. Tus-sen-in had ik al een melodie op mijn viool gespeeld. Toen ik aan een tweede wijs wou be-ginnen, voelde ik mij onwel worden. Ze hebben me aan-stonds weggevoerd met de MUG. 't Was zoveel als ge-daan met mij...”

— **Een operatie drong zich op...**

— **Etienne** : „Ik heb wel anderhalf jaar moeten wachten alvorens tot een heelkundig in-grijpen kon worden overge-gaan. Toen ik mij na zes we-ken nog eens moest gaan to-nen, werd mij gezegd dat alles oké was. Ik vatte wijselijk op, dat een gewaarschuwd man nog altijd voor twee telt.”

— **Acht jaar met pensioen : hoe de dag rond krijgen ?**

— **Etienne** : „'s Voormid-dags ben ik bezig in mijn hof of atelier en 's namiddag ben ik er vandoor met mijn vrouw-tje. Zoals iedere senior, is mijn tijd weg zonder dat ik het weet !”

— **Zeg eens, 'oud worden' wat is dat eigenlijk ?**

— **Etienne** : „Je ervaart meer dan ooit, dat iedere leeftijd zijn charme heeft. Het meest spijtige is evenwel dat er zo-veel vrienden wegvallen. Men-sen als Gentil Decoutere en Gilbert Coppin dat mag en kan je eenvoudig niet vergeten...”

Tijdens weekend geen Lijnbus Grotere flexibiliteit nodig

Tiennes *helft van zijn bedde*, Rachel, is een vrouw die geen emancipatie vandoen had om haar zeg te kunnen zeggen. „Het is godge-klaagd”, jammert ze dat er hier, in de Kapelle-straat, op zaterdag en zondag geen autobussen meer passeren...

— **Rachel** : „Een ongehoorde toestand als je weet dat er in Bredene niet minder dan vier bejaardentehuizen zijn. De mensen die van de rusthuizen komen, moeten dusdanig rich-ting transporen, in plaats van hier in de Kapellestraat op de bus te kunnen stappen.”

Rachel Dewulf haast zich er aan toe te voegen dat er van de maandag tot en met de vrijdag in de Bredense Kapelle-straat wél autobussen rijden. Drie keer daags. Maar op zater-dag en zondag, wanneer ze er het meest nodig zijn, dan zie je ze niet.

We vroegen hieromtrent uitleg aan burgemeester Van-hooren.

— **Willy Vanhooren** : „We kunnen begrip opbrengen voor de klachten die mevrouw Rachel Gilliaert-Dewulf oppert. Meer nog, wanneer iemand naar 't Sas moet, dan heeft die niets aan een tram... omdat dit voertuig die kant niet uitgaat. Er zal dinsdag een punt verdedigd worden in de raad door SP'er Jacky Delannoye, tencinde een grotere flexibiliteit van De Lijn af te dingen. Want zoals het nu gangbaar is tijdens de gewone wekdagen, passeert er iedere 20 minuten een bus. Welnu, we zouden het als gemeentebestuur erg op prijs stellen moest die limiet in de kortste keren naar iedere 10 mi-nuten getimed worden.”

Een echtpaar om U tegen te zeggen : geboren en getogen Bredenaar Etienne Gilliaert en Rachel Dewulf, winkeldochter uit De Haan. Zegt Etienne : „Ik was gekazemeerd in Duits-land toen ik drie dagen verlof kreeg om mijn examen als smid af te leggen. Verlof die me ook naar Klemserkerke kermis bracht... en naar een schoon meisje, dat poezig dicht kon dansen...” Zegt Rachel : „Etienne was geen misse jongen, die me daarbij verleide met zijn liefdebriefkes... en de pi-kante tekeningetjes waarmee hij het geheel verluchtte. In september 1951 zijn we getrouwd.”

Gentlemenkoers, sportief summum

Meer dan een voor- geschreven verhaal heeft het echte le- ven meer weg van een Rubikkubus, waarbij de ene combinatie de ande- re overtroeft. Neem nu Tienne Gilliaert — onvolprezen dak- en gevelbezetter — die in zijn 43ste len- te voor de eerste keer op een stalen ros wipte om kilo- meters te vreten in Bredenes ongeëve- naarde Gentlemen- koers.

De Bredense Gentlemenkoersen, die jammer genoeg maar drie zomers meegingen, konden rekenen op een dol enthousiasme dat van twee kanten kwam: enerzijds de met de echte coureurs in ploegverband peddelende gentlemen... en anderzijds het geestdriftig publiek dat van overal in de omgeving kwam om het volkse spektakel mee te maken. Hierboven triomfantelijke aankomst van Freddy Blanckaert (links) en Tienne Gilliaert (rechts).

In de tijd van burgemeester Bertje Claeys kwam Marcel Seynaeve op het idee, een gentlemenkoers te organiseren. SP'er Willy Vanhooren was direct gewonnen voor Marcells initiatief: een gewone burger die ploeg vormt met een echte coureur, stel je voor!

Anderhalf uur trainen

— **Etienne**: „Men had in De Zeewacht aangekondigd dat ik zou meedoen. Maar ik wist noch van tute noch van bloaze! Verbazing of niet, de koersmicrobe beet mij zodanig dat ik me bij buurman Fons Dumon een heuse koersvelo aanschafte, waarmee ik

vanaf 5 u. in de vroege klaarte nogalwat kilometers vrat. Anderhalf uur zwoegde, zonder dat iemand er iets van wist...”

En ja, Tienne Gilliaert was klaar voor het grote moment: „Ik kreeg Freddy Blanckaert als ploegmaat en geloof het of geloof het niet, maar wij tweeën mochten tot de betere equipés gerekend worden. Te vermelden dat ook Bertje Claeys zich niet liet dwingen om deel te nemen. Een man die zich trouwens op kunstgebied goed kon uitdrukken. Welke sportman of geachte burger uit gemeente of buurgelieden ontving geen kunststeentje met Bertjes signatuur?”

Mekka van coureurs en koersen

Er was een tijd dat *sportbeest koersfiets* 't Sas, Bredene-dorp en -duinen in vuur en vlam zette. Wie herinnert zich de *eeuwige liefhebber* Eddy Ronquetti niet, die het verpinkte om de stap naar de profs te zetten... en in zijn juniorestijd sportieve slag leverde met plaatselijke rivaal Roland Decoutere. Fietsende jonkheden die elk hun eigen supportersschaar hadden, waarbij de een niet voor de andere onderdeed.

— **Etienne**: „Ik was in het bestuur van Duinensprinters Bredunia van wijlen voorzitter

Gentil Decoutere. Toen ik voorzitter werd van Bredunias Wielertoeristen, kreeg ik veel steun van Marcel Seynaeve. Ons lokaal was gevestigd in café Molendorp, bij Remi Creve, vader van voetbalspeler Peter.”

Bredunias Wielertoeristen werd gesticht met vier sponsors: Etienne Gilliaert, Daniël Ryckx, Foto Gilbert en Remi Creve. „De oefenpakken kwamen van het Adinkerkse textielabriekje van Willy Van Heste, huidig burgemeester van De Panne. Ik ben tien jaar actief geweest bij de wielertoeristen.”

— **De namen van de wielrenners lagen vroeger blijk-**

baar beter in de mond van het groot publiek...

— **Etienne**: „Dat is inderdaad zo. Dé grote verandering in het wielerveen kwam er doordat het materiaal zo onnoemelijk verbeterde. Hetgeen de snelheid nog niet aardig opdreef. Een goeie fiets kost vandaag machtig veel geld.”

— **Klassiekers bij het wielertoerisme...**

— **Etienne**: „Dat was toen vertrekken om 5 u. in de morgen en rijden tot 's avonds laat. Er waren klassiekers van twee dagen naeen, zoals van 't Limburgse Kessenich tot De Panne... ofte 350 km!”